

Consell Tributari

Expedient: 39/6

El Consell Tributari, reunit en sessió de 6 de novembre de 2006, coneixent del recurs presentat per E.H.E., SA, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte i ha adoptat l'acord següent:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. J.O.R.R., en nom d'E.H.E., SA, interposa recurs, en data 14 de juliol de 2004, contra la resolució del director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda segons la qual, en relació a la sol·licitud de devolució dels costos de l'aval bancari constituït per a garantir la suspensió de la liquidació de l'impost sobre activitats econòmiques de l'exercici 1994, anul·lada per sentència ferma, es disposa la devolució de part d'aquests costos, sabent que es va emetre una nova liquidació conforme a la sentència i que és aplicable a l'establert a l'art. 12 de la Llei 1/1998, de drets i garanties dels contribuents, per als casos en què el deute s'hagi declarat parcialment improcedent.

2.- La recurrent al·lega la seva disconformitat amb l'import de la quantitat a retornar en concepte de despeses de formalització i manteniment de l'aval presentat, ja que no es tracta d'un cas d'estimació parcial del recurs contenciós interposat contra la liquidació, sinó de la declaració de la seva nul·litat total per ser contrària a dret, la qual cosa obliga a practicar una nova liquidació d'acord amb el que assenyala la sentència, i comporta la devolució de la totalitat de les despeses ocasionades per l'aval.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Un cop examinades la sentència i la legislació aplicables al cas (Llei 1/1998, de drets i garanties dels contribuents), es desprenen les consideracions següents:

a) La part dispositiva de la sentència declara nul·la i sense efecte la liquidació per l'impost sobre activitats econòmiques de l'any 1994, que s'haurà de substituir per una altra en la qual s'apliqui, a efectes de l'índex de situació, la categoria B.

b) La Llei 1/1998 en l'article 12 estableix: “La Administración Tributaria reembolsará, previa acreditación de su importe, el coste de las garantías aportadas para suspender la ejecución de una deuda tributaria, en cuanto ésta sea declarada improcedente por sentencia o resolución administrativa y dicha declaración adquiera firmeza. 2. Asimismo, en los supuestos de estimación parcial del recurso o la reclamación interpuestos, tendrá derecho el contribuyente a la reducción proporcional de la garantía aportada en los términos que se establezcan reglamentariamente”.

Segon.- Cal observar que, segons consta a la resolució recorreguda, la devolució de l'aval va tenir lloc el 13 de juliol de 1999 y l'escrit pel qual la recurrent sol·licitava el reembors de despeses es va presentar l'11 de novembre de 2003, és a dir, més de quatre anys després de la data de reemborsament, sense que s'hagués produït cap reclamació durant aquest temps amb aquest objecte.

Tercer.- El reemborsament dels costos de la garantia no pot qualificar-se com un dret a la devolució d'ingressos indeguts, ja que aquests ingressos no es van efectuar a les arques del Tresor, sinó costos satisfets al banc que ha atorgat l'aval, i per això no els és aplicable el període de prescripció de quatre anys que va introduir a aquests efectes l'article 24.d) de l'esmentada Llei 1/1998. Cal destacar al respecte que la Llei no parla de devolució, sinó de reemborsament de costos.

Quart.- Segons la nostra opinió, la naturalesa d'aquest reemborsament és una especialitat dins del concepte més general de la indemnització de danys i perjudicis, ja que, d'acord amb els principis que deriven del que s'estableix a l'apartat 1 de l'article 141 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, s'entén que el subjecte passiu no ha de carregar amb les despeses de suspensió de l'executivitat de l'acte recorregut quan s'ha declarat improcedent. En definitiva, l'executivitat de les liquidacions, no obstant els recursos deduïts, és un privilegi de la Hisenda Pública, i és lògic i just que es rescabalin les conseqüències de l'exercici d'aquest privilegi quan es demostra l'error en la liquidació.

Cinquè.- L'especialitat del reemborsament dels costos meritats per raó de la garantia aportada per a suspendre l'execució de liquidacions tributàries té per finalitat simplificar les condicions d'exercici de la reclamació i afecta la seva causa, el seu objecte, la seva quantia, la seva prova i el procediment perquè es reconegui aquest dret, que és diferent al que es recull a la Llei 30/1992 esmentada. La relació entre els dos procediments, el de la Llei 1/1998 i el de la Llei 30/1992, i la unitat del principi material que els presideix és ratificada, no obstant, pel que disposava l'últim apartat de l'article 1 del Reial Decret 136/2000, de 20 de febrer, segons el qual, “el procedimiento previsto en el presente Real Decreto se limitará al reembolso de los costes anteriormente indicados, si bien, el obligado tributario que lo estime procedente podrá instar, en relación a otros costes o conceptos distintos, el procedimiento de responsabilidad patrimonial previsto en el Título X de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, cuando se den las circunstancias previstas para ello”. Reprodueix quasi literalment aquest precepte el que l'ha substituït, que és l'últim paràgraf de l'article 72 del Reial Decret 520/2005, de 13 de maig, pel qual es desenvolupa la nova Llei General Tributària en matèria de revisió.

Sisè.- Hi ha, doncs, una identitat conceptual i de principi entre el reemborsament de costos per la prestació de garanties per a suspendre l'execució de liquidacions tributàries i el d'indemnització de danys i perjudicis per funcionament anormal dels serveis públics, la qual cosa determina que les regles de l'exercici de l'acció, en la mesura que no estiguin regulades per la Llei 1/1998, són les contingudes a la Llei 30/1992. Precisament per això, i havent-se argumentat que cap precepte de la Llei 1/1998 estableix un període específic de caducitat, la regla aplicable ha de derivar de la Llei 30/1992, l'article 142 de la qual, en l'apartat 5, estableix: “En todo caso, el derecho a reclamar prescribe al año de producido el hecho o el acto que motive la indemnización o de manifestarse su efecto lesivo”.

Setè.- En conseqüència, s'ha d'entendre que la reclamació de la recurrent es va realitzar fora de termini i que, per aquest motiu, no se li havia d'haver reconegut cap dret al reemborsament dels costos de l'aval. Una altra cosa és que, havent-se efectuat aquest reconeixement no es pugui tornar enrere en aquesta via de recurs, per aplicació del que disposa l'incís final de l'apartat 3 de l'article 113 de l'esmentada Llei 30/1992, que prohibeix la “reformatio in peius” en perjudici del recurrent. Això significa que no

es pot modificar la resolució recorreguda, però s'ha de desestimar el recurs en la seva pretensió addicional.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs interposat.